

Biblioteka
Čarobna knjiga

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Jeanne DuPrau
“The Prophet of Yonwood”
The third Book of Ember

Copyright © 2006 by Jeanne DuPrau
Copyright © 2009 za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Cover art copyright za Srbiju © Čarobna knjiga 2009.

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

ISBN: 978-86-7702-070-5

Čarobna knjiga
Beograd 2009.

Džin Dupro

PROROČICA IZ JONVUDA

TREĆA KNJIGA EMBERA
-PREDISTORIJA-

Prevod

Gordana Fiket-Đurković

**Čarobna
knjiga**

Zahvalnica

Zahvaljujem svima onima koji su mi pomogli i hrabрили me dok sam pisala ovu knjigu, među kojima su Suzi Mader, Pat Kar, Šarlot Mjuz, Patrik Dali, Sara Dženkins, Moli Tajson i Kristin Bejker. Posebno zahvaljujem svom uredniku Džimu Tomasu, koji me je neumorno podstrekivao kada mi je to bilo najpotrebnije, kao i Džordanu Bendžaminu, koji je sa mnom podelio svoje stručno znanje o zmijama (uključujući i pravu demonstraciju zmijske večere).

SADRŽAJ

	Predskazanje	9
1.	Nasleđe	12
2.	Treći sprat	19
3.	Devojčica u ormanu	23
4.	Provala	30
5.	Vatreno predskazanje	36
6.	Zamisao gospođe Bison	44
7.	Prećicom do kuće	54
8.	Pukotina na nebu	61
9.	U proročicinoj kući	65
10.	Fotografija i dnevnik	72
11.	Problematična mesta	80
12.	U šupi stražnjeg dvorišta	87
13.	Savršena dnevna soba	92
14.	Nekog ima u podrumu	100
15.	U šumi	109
16.	Zmijska večera	113
17.	Užasna kuća Hojta Makoja	119
18.	Šta je Grover video	124
19.	Plave koverta	132
20.	Zapovesti	141
21.	Pripreme za dan otvorene kuće	145
22.	Kućni svemir	150
23.	Hitan sastanak	156
24.	Narukvica	160
25.	Dan otvorene kuće	166
26.	Katastrofa	174
27.	Potera	180

28.	Još jedan odlazak u šumu	185
29.	Poslednji dan	193
30.	Niki i proročica	197
31.	Ljubav	203
	Šta se kasnije dogodilo	210

*Svemir ne samo da je čudniji od onog što zamišljamo već
je čudniji i od svega što uopšte možemo da zamislimo.*

Dž. B. S. Haldan

Predskazanje

Jednog toplog julskog popodneva, u gradiću Jonvudu u Severnoj Karolini, izvesna žena po imenu Altea Tauer izašla je u dvorište da napuni hranilicu za ptice. Otvorila je kesicu sa semenkama suncokreta, pridigla poklopac hranilice – i tada joj se, bez ikakvog upozorenja, ukazalo predskazanje.

Bilo je to nalik snu koji budi. Iščezli su drveće, trava i ptice, a umesto njih su se pojavili zaslepljujući snopovi svetala, tako jarkih da se zateturala unazad, ispustila kesicu semenki za ptice i stropoštala se na zemlju. Oko nje su se uzdigli vatreni plamenovi, dok je vreli vetar zavijao. Osetila je kako se diže visoko ka nebu, odakle je ispod sebe ugledala užasan prizor. Čitava se zemlja krčkala u plamenu i crnom dimu. Buka je bila zastrašujuća – zavijanje, lomljava i pucketanje – i najzad, kada se vatrena oluja stišala, nastupio je muk, koji je bio još užasniji.

Kada je predskazanje najzad nestalo, Altea je bila iscrpljena. Ležala je nepokretna na zemlji, dok su joj misli bile naskroz istumbane, a ptice su svuda oko nje ključale prosuto zrnevlje. Mogla je ležati tamo satima da nekoliko minuta kasnije nije svratila gospođa Brenda Bison kako bi joj donela korpicu jagoda.

Ugledavši Alteu na zemlji, gospođa Bison joj je pritrčala. Nagnula se nad svoju prijateljicu i počela da razgovara sa njom, ali Altea je samo ječala. Gospođi Bison nije preostalo ništa drugo nego da mobilnim telefonom pozove pomoć. U roku od samo nekoliko minuta, četvoro njenih najboljih prijatelja – lekar, načelnik policije, gradonačelnik i paroh crkve – stigoše na lice mesta. Lekar se sagnuo pored Altee, govoreći joj polako i glasno. „Možeš li da nam objasniš šta se dogodilo?“, upitao je. „O čemu je reč?“

Altea je zadrhtala. Usne joj se iskriviše u pokušaju da govori. Svi se sagnuše da čuju.

„Bio je to Bog“, prošaptala je. „Bog. Videla sam... videla sam...“ Izgubila je svest.

„Blažena nebesa“, rekla je Brenda Bison. „Imala je predskazanje.“

Naravno da u početku nisu imali predstavu o tome kakvo je bilo njeno predskazanje. Pomislili su da je možda zaista videla Boga. Ali, zašto bi je to onda tako zaplašilo? Zašto bi u tom slučaju mrmljala o vatri, dimu i katastrofi?

Dani su prolazili, ali Alteino se stanje nije poboljšalo. Ležala je na krevetu jedva se pomerajući, zureći u vazduh i mrmljajući. A zatim, tačno nedelju dana kasnije, nazrelo se rešenje te misterije. Predsednik Sjedinjenih Američkih Država proglasio je da su pregovori sa nacijom Falanksa dostigli kriznu tačku. Njihove vođe nisu prihvatale nijedan ovdašnji zahtev, a isti je slučaj bio i sa vođama Sjedinjenih Američkih Država, koje takođe nisu popuštale u pregovorima. Ukoliko se ne iznađe nekakvo rešenje, izjavio je predsednik, može doći do rata.

Brenda Bison je odmah povezala stvari: Rat! Mora da je to Altea Tauer videla. Gospođa Bison je o tome izvestila svoje prijatelje, koji su informaciju prosledili svojim prijateljima; i novine su pisale o tome, tako da je uskoro čitav grad znao: Altea Tauer je videla budućnost, a ona je bila zastrašujuća.

Svuda po Jonvudu, ljudi su se okupljali u preplašene grupice kako bi razgovarali o tome. Da li je to stvarno istina? Što su više razmišljali o tome, sve se više činilo da bi moglo biti. Altea je oduvek važila za tihu i razumnu osobu; nije pripadala vrsti ljudi sklonoj izmišljanju. A ovo su bila čudna vremena, ispunjena sukobima, teroristima i pričama o kraju sveta – upravo onakva kakva dolikuju pojavi predskazanja i čuda.

Brenda Bison je osnovala odbor koji bi se brinuo o Altei i vodio računa o svemu onome što bi ona mogla sledeće izgovoriti. Ljudi su o njoj pisali pisma dnevnim novinama, i ostavljali

su cveće, mašnice i rukom ispisane poruke ispred njene kuće. Paroh je govorio o njoj u crkvi.

Nakon nekoliko sedmica, skoro svako je o njoj govorio kao o proročici.

Poglavlje 1

NASLEĐE

Prvi prizor koji je Niki Randolf zapazila pristižući u gradić Jonvud bio je beli toranj što se uzdizao iz borove šume koja je prekrivala jedan obronak planine. Nagnula se napred, zureći kroz vetrobransko staklo automobila. „Da li je to to?“

Njena tetka Kristal, koja je vozila, pridigla je ruku kako bi zaštitila oči od zraka zalazećeg sunca. „To je to“, odgovorila je.

„Moj novi dom“, rekla je Niki.

„Moraš da odagnaš tu misao iz glave“, kazala je Kristal. „To se neće ostvariti.“

Ja ću učiniti da se ostvari, pomislila je Niki, mada to nije izgovorila. Kristalino raspoloženje ionako je bilo loše. „Koliko još imamo da prevalimo kako bismo stigli do tamo?“, upitala je Niki.

„Stići ćemo za dvadeset minuta, ukoliko nam se nešto ne prepreči na putu.“

A do tada su naišle na mnogo prepreka. Pruga je bila zatvorena zbog krize, tako da su morale na put krenuti automobilom. Putovale su već sedam sati, mada za put od Filadelfije inače nije trebalo više od pet sati. Međutim, dugački redovi pred benzinskim pumpama, obilaznice oko prepunih ili snežnim smetovima prekrivenih deonica autoputeva, kao i vojne blokade, usporavali su ih. Kristal nije volela kašnjenja. Ona je bila brza i efikasna osoba, a kada bi joj se nešto isprečilo na putu, postajala bi veoma napeta i govorila bi čvrsto stisnutih usana.

Stigle su do izlaza ka Jonvudu i Kristal je sa autoputa skrenula na put koji je vrludao uzbrdo. Ovde je drveće gusto raslo s obe strane puta, a bilo je tako visoko da su se njegove golišave grane spajale visoko iznad njihovih glava, čineći pokrov od granja. Kapljice kiše počele su da rominjaju po vetrobranu.

Nakon nekog vremena, pristigle su do znaka na kojem je pisalo: *Jonvud. Stanovništvo 2.460*. Drveće se razredilo, a kiša je postala jača. Prošišale su pokraj nekoliko magacina-šupa, pored ruševne štale i dvorišta sa posećenim stablima. Nakon toga, kraj puta su se počele pojavljivati kuće – mala, naizgled oronula, drvena zdanja, sa čijih se krovova slivala kiša. Mnoge od njih imale su stolice za ljuljanje i kaučeve na prednjim tremovima, gde bi ljudi bez sumnje sedeli da nije uveliko bila zima.

Iz ciglene kućice pokraj puta izašao je policajac sa crvenom oznakom na kojoj je pisalo *Stop*. Pridigao ju je i zamahao njome pred njima. Kristal je usporila, stala i otvorila prozor. Policajac se sagnuo. Nosio je kišni mantil, a na glavi je imao kapuljaču, s koje se kiša slivala na njegov nos. „Dobar dan, gospođo“, rekao je. „Da li živite u ovom gradu?“

„Ne“, odgovorila je Kristal. „Da li je to problem?“

„Samo izvršavam rutinsku kontrolu, gospođo“, odgovorio je čovek. „To je sastavni deo našeg programa bezbednosti. Imamo dokaze da se u poslednje vreme u šumi možda odigrava teroristička aktivnost. Koji je razlog vašeg dolaska?“

„Umro mi je deda“, rekla je Kristal. „Moja sestra i ja smo nasledile njegovu kuću. Došla sam da sredim kuću, izvršim neophodne popravke i prodam je.“

Čovek je pogledao u Niki. „Ovo je vaša sestra?“

„Ovo je moja sestričina“, kazala je Kristal. „Kćerka moje sestre.“

„A kako se zvao vaš deda?“, upitao je čovek.

„Artur Grin“, odgovorila je Kristal.

„Ah, da“, rekao je policajac. „Mnogo fin gospodin.“ Nasmešio se. „A sada, budite veoma oprezne dok boravite ovde. Imamo izveštaje koji ukazuju na to da na ovom području možda ima špijuna nacije Falanksa, koji putuju sami ili u manjim grupama. Da li ste možda usput razgovarale sa bilo kakvim sumnjivim strancima?“

„Ne“, rekla je Kristal. „Samo sa vama. Vi mi se činite veoma sumnjivim.“

„Ha, ha, ha“, nasmejao se čovek, mada to nije bio iskren smeh. „U redu, gospodo“, nastavio je. „Možete da idete. Izvinjavam se zbog smetnje, ali, kao što i sami znate, vanredno je stanje. Preduzimamo sve sigurnosne mere.“

Pomerio se u stranu, a one su nastavile vožnju.

„Teroristi, čak i ovde?“, upitala je Niki.

„To su gluposti“, odgovorila je Kristal. „Zašto bi bilo koji terorista vršljao po šumi? Ne obraćaj pažnju na takve izjave.“

Niki je bila toliko umorna od krize. Trajala je već nekoliko meseci. Na televiziji i radiju samo se o tome pričalo; govorilo se o tome kako su Naša i Njihova strana došle gotovo – ali ne sasvim – do tačke proglašenja totalnog rata. Tokom poslednje sedmice, na radiju su svakih sat vremena počeli da emituju zastrašujuća uputstva: „U slučaju proglašenja rata ili terorističkog napada većih razmera, gradovi će biti evakuisani planski... Stanovnici će biti upućeni na bezbedne lokacije... Građani treba da ostanu pribrani...“

Niki se činilo da je sve na ovom svetu krenulo naopako – uključujući i njenu porodicu. Njenog oca je pre osam meseci Vlada poslala na zadatak. Nije mogao da im kaže gde ide niti šta je trebalo da uradi, i upozorio ih je na to da možda neće biti u mogućnosti da im se često javlja. Ispostavilo se da je bio sasvim u pravu. Ona i majka su za sve ovo vreme dobile samo jednu razglednicu od njega. Markica je bila zamrljana tako da nisu mogle da odgonetnu odakle je razglednica poslata. A i poruka na njoj nije bila ni od kakve pomoći. Na razglednici je pisalo: „Drage Rejčel i Niki, mnogo radim, sve je u najboljem redu, ne brinite. Nadam se da ste obe dobro. Voli vas tata.“

Ali, one nisu bile dobro. Nikinoj majci je nedostajao Nikin otac i nije mogla da podnese to što ne zna ni gde se on nalazi. Brinula se da će izgubiti posao, te je mnogo radila i uvek je bila previše umorna i tužna. A Niki se nije osećala srećnom niti

bezbednom već dugo. Mrzela je Filadelfiju. Činilo se da tamo svakog časa može da se dogodi nešto užasno. Sirene za uzbunu odjekivale su i noću i danju. Vladini helikopteri kružili su iznad njihovih glava. Na ulicama, na kojima se na vetru vijorilo smeće, opasni ljudi mogli su se kriti iza svakog ćoška. A škola – visoka, turobna zgrada sa smrdljivim toaletima – bila je podjednako užasna. Knjige su bile starije od učenika, učitelji i suviše umorni da bi predavali, dok su zločesta deca vrebala na hodnicima. Niki je mrzela da boravi u toj školi.

Međutim, nije volela da obitava ni kod kuće, na desetom spratu, u velikom stanu sa prašnjavim i neiskorišćenim sobama i velikim prozorima, koji su ukazivali na zastrašujući prizor uličice ispod. U poslednje vreme je i suviše često bila sama kod kuće. Bila je nervozna, ophrvana nemirom. Pročitala bi pola knjige, a onda bi je ostavila. Uхватила bi se svog albuma čudesnih stvari, ali to bi joj dosadilo čim bi zalepila prvu sliku. Zurila bi kroz dvogled u ljude koji su prolazili ulicom, što je nekada činila satima, ali činilo se da je i njenoj beskrajnoj radoznalosti došao kraj, tako da bi odustajala od posmatranja već nakon nekoliko minuta. Kada bi se zaista zaglibila u očaj, uključivala bi televizor, mada na televiziji takoreći nije bilo ničeg sem vesti, a one su bile uvek iste: turobni Vladini glasnogovornici, vojničke trupe u maskirnim uniformama što se vrzmaju po nepoznatim mestima i izgorele olupine eksplozijom raznetih automobila i autobusa. Ponekad bi se na televiziji pojavio i sam predsednik; njegova kosa bila je uvek savršeno začesljana, a bela brada davala mu je izgled mudraca. „Ovo su opasna vremena“, govorio bi, „ali uz božju pomoć – izdržaćemo.“

Bila je usamljena kod kuće – otac joj je otišao ko zna kud, dok je majka stalno radila – a bila je usamljena i u školi; obe njene prijateljice preselile su se – Kejt je prošle godine otišla u Vašington, a Sofi na Floridu pre dva meseca. Niki bi se ponekad, u kasnim večernjim satima, kada joj se majka još uvek ne bi

vratila kući, osećala kao da se nalazi u majušnom čamcu za spasavanje koji usamljeno pluta velikim, mračnim i opasnim morem.

To je i bio razlog zbog kog je, čim je čula za Grinhejven¹, kuću njenog pradede u Jonvudu, čak i pre nego što ju je videla, odlučila da će joj ona biti dom. Dopadao joj se njen naziv; zelena luka je zvučala kao bezbedno mesto, a upravo joj je to bilo potrebno. Problem je, međutim, bio u tome što su Kristal i njena majka želele da je prodaju.

„Ali, zašto ne prodamo ovaj stan umesto te kuće?“, upitala je Niki majku. „Zašto ne pobegnemo iz ovog užasnog grada i za promenu odemo da živimo u divnom mirnom mestu?“

Niki, zapravo, nikada nije posetila kuću svog pradede u Jonvudu, osim jednom kada je bila i suviše mala da bi se toga sećala. Međutim, u svojoj glavi osmislila je sliku Jonvuda za koju je bila sigurna da odgovara stvarnosti; podsećao je na neko švajcarsko skijaško seoce, smatrala je, gde su se zimi palile vatre u kaminima, a kreveti bili prekriveni velikim, naduvenim jorganima; sneg je bio čistobebe boje, a ne prljav i siv kao u gradu. Leti je Jonvud topao i zelen, a ima i leptire. U Jonvudu će biti srećna i bezbedna. Očajnički je želela da ode tamo.

Nakon dana provedenih u raspravama, najzad je uspela da ubedi majku da joj dopusti da barem vidi kuću pre nego što je prodaju. U redu, rekla je majka. Niki je odlučila da nekoliko nedelja odsustvuje iz škole i da se zajedno sa Kristal odveze tamo (njena majka nije mogla odsustvovati sa posla) i pomogne joj da sredi kuću i stavi je na prodaju. Niki se složila, mada je njen pravi plan bio drugačiji: nekako će ubediti Kristal da zadrži kuću i ne prodaju je, pa će ona i njena majka (i otac, kada se vrati) doći tu da žive, a tada će sve biti drugačije i bolje.

¹ *Greenhaven* (eng.) – zelena luka, skrovište. (Prim. prev.)

To je bio njen cilj broj 1. Međutim, s obzirom na to da je bila sasvim sigurna da će joj ovo putovanje izmeniti život, pomislila je da nije na odmet da doda i preostale zadatke koji su joj postali ciljevi. Sve u svemu, postavila je sebi tri zadatka:

1. Zadržati pradedinu kuću, sprečiti njenu prodaju da bi zajedno sa roditeljima mogla da živi u njoj.
2. Zaljubiti se. Sada joj je bilo jedanaest godina i smatrala je da je nastupilo pravo vreme za tako nešto. Ne da se zaljubi zauvek, trajno, već da iskusi ludačku, strastvenu zaljubljenost. Znala je da je strastvena osoba. Osećala je da može drugome pružiti mnogo ljubavi.
3. Učiniti nešto korisno za svet. Šta bi to moglo biti, nije imala nikakvu predstavu, ali ono što je bilo sigurno jeste da je svetu očajnički trebala pomoć. Širom će otvoriti oči u potrazi za prilikom da mu pomogne.

Sada su se vozile uz glavnu ulicu grada. Ona se zapravo i zvala Glavna ulica – Niki je videla naziv na jednoj uličnoj oznaci. Prošli su pored crkve čiju je kulu Niki videla sa autoputa. Ispred nje je na dva štapa stajao drveni znak na kojem je far-bom bilo ispisano *Crkva vatrenog predskazanja*. Nije, međutim, mogla videti da je na oznaci ranije pisalo nešto drugo; stari naziv crkve bio je prefarban.

Ispod crkve se nalazio deo grada sa prodavnicama. Verovatno je bio lep tokom leta, pomislila je Niki, ali sada, u februaru, izgledao je tmurno i začaureno, tako da su same zgrade odisale odbojnošću. Neke radnje su bile otvorene i ljudi su ulazili i izlazili iz njih, dok su se druge, sa zamračenim prozorima, činile trajno zatvorenim. Tu se nalazio i bioskop, ali kiosk za prodaju karata bio je zatarabljen. Bio je tu i park, ali njegove ljuljaške i stolovi za piknik bili su mokri i prazni.

Kristal je skrenula ulevo, vozila uzbrdo duž jednog bloka kuća, a potom skrenula desno u ulicu koja je s obe strane bila oivičena starim kućama. S jedne strane ove ulice – na oznaci je pisalo Ulica oblaka – tle se uzdizalo naviše tako da su kuće stajale na uzvisini, na vrhu sopstvenih travnjaka. Bile su to velike kuće sa stubovima; sve su imale široke tremove i veliki broj dimnjaka. Niki je pomislila da su ljudi u njima tokom ovakvih večeri verovatno sedeli oko pucketavih vatri pijuckajući toplu čokoladu.

„Ova je“, rekla je Kristal, skrećući na krivini.

Niki je zasoptala. „Ova?“

„Bojim se da jeste.“ Njena tetka je zaustavila automobil, dok je Niki zurila u kuću, zaprepašćena. Kiša je lila, ali ona je, ne obazirućući se na to, otvorila prozor da bi bolje videla.

Kuća je više nalikovala dvorcu nego kući. Nadvijala se nad njima, ogromna i prostrana, tri sprata visoka. Na jednom njenom uglu nalazila se kula – okrugla, sa visokim prozorima. Strmi popločani krov bio je prepun dimnjaka. Kiša je lila sa njega u potocima, obasjana poslednjim zracima dnevne svetlosti.

„Ne možete da prodate ovu kuću“, rekla je Niki. „Suviše je veličanstvena.“

„Grozna je“, odvratila je njena tetka. „Videćeš i sama.“

Od udara vetra zakriviše se grane bora koji je rastao kraj kuće, a Niki se učinilo da vidi svetlost na jednom od najviših prozora.

„Da li neko ovde i dalje živi?“, upitala je.

„Ne“, rekla je Kristal. „Samo miševi i bubašvabe.“

Kada je Niki ponovo pridigla pogled, svetlosti nije bilo.